

Και στον τάφο ακόμα μας θένε «αδελφές»!

Η 26η Ιουνή είναι η Παγκόσμια Ημέρα Ομοφυλοφιλικής Υπερηφάνειας, της περιβότης των Gay Pride. Αντίθετα από πολλές άλλες «Παγκόσμιες Ημέρες», η 26 Ιουνή έχει πίσω της μια σπουδαία ιστορία. Είναι η ιστορία του γκέι μπαρ Stonewall της Νέας Υόρκης, όπου μια «συνάθροιση» έφοδος των μπάτσων κάποιο καυτό καλοκαιριάτικο βράδυ του 1968 είχε μια «ατυχία» κατάληξε: Βίαια επεισόδια μεταξύ αδερφών και μπάτσων, που κατέληξαν στην κατάληψη της περιοχής από τους πούστηδες για μέρες. Η σκεδών ολοκληρωτική κυριαρχία τους στην περιοχή οφειλόταν κατά ένα μέρος και την αμπλαντική των μπάτσων μπροστά στο πρωτάκουστο θέαμα να αντιδρούν οι αδερφές στο ξύλο – και τι αδερφές! Την ώρα που οι περισσότεροι «οικληροί» τύποι είχαν κρύψει στα σπίτια τους, οι δρόμοι είχαν καταληφθεί από ζεφωνμένες, από drag queens, μαύρα τραβεστί κι από νεαρά αγόρια. Μέσα από τα κάγκελα της φυλακής, μανιασμένες λεσβίες ούρλιαζαν συνθήματα συμπαράστασης σ' αυτούς που βρίσκονταν έξω στους δρόμους. Ναι, ήταν μια κανονική εξέγερση – με τα σπαρμένα κέρμα της, τα ματωμένα κεφάλια της, το δακρυόνα και τις κλούβες της, και τα MAT να τρέχουν πάνω κάτω στην Christopher street μη ξέροντας πώς να ξεφύγουν από τα τούβλα που τους πετούνται απ' τις ταράτσες. «Gay Power!» ήταν το σύνθημα των πηγερών κατά τις οποίες γεννήθηκε στην ουσία το σύγχρονο απελευθερωτικό γκέι κίνημα στην Αμερική – κι από εκεί έφτασε σε όλο τον κόσμο.

Στην Ελλάδα, τα μνήματα του Stonewall και του Μάν του '68 έφτασαν μόλις στα τέλη της δεκαετίας του '70 – μετά δηλαδή την πτώση της δικτατορίας. Στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης το έδαφος ήταν πρόσφορο για ένα τέτοιο ξεκίνημα στην Ελλάδα, μιας κι ο τόπος κόκκλας πολιτικά. Από τη μια τα κατάλοιπα της χούντας – και τα φασιστόμορπα που είχαν ξεχαστεί έξω από την τρύπα τους, από την άλλη ένα ισχυρό αριστερό ρεύμα και φυσικά το νομιμοποιημένο ΚΚΕ και το ραγδαία ανερχόμενο ΠΑΣΟΚ, με την «Άλλαγή» του, δημιουργούσαν ένα εντυπωσιακό σκηνικό.

Το γκέι κίνημα ήταν σαφώς ενταγμένο μέσα στο γενικότερα έντονα πολιτικοποιημένο κλίμα – προτίρηση σήμως να παραμείνει κακύποπτο εμπρός σε διάφορες αριστερές κείρεσης βοηθείας και... καπελόματος – με ελάκιστες εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Άλλοι προτίμησαν να έρθουν σε ποι άμεση αντιπαράθεση με το κατεσπιμένο – αμφισβητώντας το από τα θεμέλια, συντασόδευνοντας μαζί με τους αναρχικούς στην επίθεση. Από που έκαι σημασία πήτων πώς οι άνθρωποι αυτοί κρησιμοποιούσαν την καταπίεση που δέκονταν ως την αφορμή (συνεχίζεται στη σελίδα 8)

ΠΤΟΥΣΤΡΙΣ

ΤΕΥΧΟΣ 0 • 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1997

Η ΞΕΧΛΕΜΕΝΗ ΓΚΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ · ΠΟΤΕ ΕΚΑΝΑΝ ΟΙ ΛΕΣΒΙΕΣ ΔΙΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ · ΠΟΙΟΙ ΣΥΝΙΣΣΑΝ ΟΙ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ · ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙΣ ΑΝ ΓΡΑΦΕΙΣ ΠΟΙΗΜΑ ΓΙΑ ΈΝΑ «ΔΥΝΑΤΟ ΚΑΒΛΙ» · Η ΓΚΕΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΤΟΥ '80 · ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΡΑΜΑΝΗ · ΟΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ ΣΤΗΝ ΕΣΩΡΙΑ · «ΜΙΑΝΑΝΕΣ» · «ΑΜΦΙ··ΚΡΑΞΙΜΟ» · «ΛΑΒΡΥΣ» · «ΛΑΜΔΑ» · ΚΑΛΑ, ΤΙ ΕΧΕΣΗ ΕΧΕΙ Ο ΖΑΝ-ΠΩΛ ΣΑΡΤΡ, Ο ΙΩΣΗΦ ΕΤΑΙΡΟΥ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ ΜΕ ΟΛΑ ΛΥΤΑ;

ΜΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ «Ο ΠΟΔΟΣ»
ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ – Ο.Π.Ο.Ο.
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ 13, ΙΟΥΝΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1997.

Ο πόδος

και οι κουνίστρες ομοφυλόφιλοι και οι συγκρατημένοι και τελικά όλοι, φτωχοί τε πλούσιοι, έχουν πόδια και πάνε ολ-τουγκέδερ στα παρπ δημοπουργώντας ένα πολύκρωμο κομφούζιο. Κάθεσα, παραγέλλεις κάτι σ' ένα ευγενέστατο (συνίθισ) γκαρσόν και αρχίζεις την εποπτεία. (Συντίθισ κάποιον ντίσκο, μια ιταλική μελωδία ή μια υποφερτή τζαζέ μουσική αιωρείται παράλληλα στον αέρα). Βλέπεις απέναντι δυο να μλούν για κάποιον που την έχει μεγάλη αλλά, αίφνις, η μουσική δυναμώνει απότομα και το μόνο που προλαβαίνεις είναι να θυμηθείς εκείνον τον ερωτευμένο μικρό που έκλαιγε για κάποιον που δεν τον θέλεις γιατί την είχε πολύ μικρή, και συ γέλαισες μαζί του. Βλέπεις το πουρό στη γνωία να κάθεται μόνο του. Τελικά, δεν έφαγε το κάστρα των γενεών, έχουμε και το κάστρα των ομοφυλόφιλων γενεών. Λένε ότι τα πουρά είναι εντελώς άκροτα πα, όταν δεν έχουν κρίματα να αγοράσουν ένα κορμή ή λίγη τρυφερότητα και βέβαια κανείς δεν δίνει δεκάρα για την ανυπόφορη μουσικά μιας τέτοιας πλικιάς. Πιο πέρα, βλέπεις τους άντρες (κατά τη γνώμη τους): είναι μια ομάδα φρέσκων τεκνών που λίγοι από αυτούς έχουν συνειδητοποιήσει ότι είναι ομοφυλόφιλοι.

Μια φορά που ρώτωσα τρεις από αυτούς, εντελώς αθώα, γιατί έρχονταν σε τέτοια μέρη, όλοι καριγέλασαν αρκίνικα και απέψυχαν να απαντήσουν. Ένας άλλος μου είπε ότι δεν έβρισκε γυναίκα και πήρε να «γ... έναν πούτση» (τη λέξην την πέταξε αρκετά προσβλητικά και σκέψητικα τη τιμή πίστευε ότι θα 'κανε στον «πούτση» που θα ψάρευε με το να του δώσει την πολυτέλεια ν' αγγίξει τα δργανά του!). Κάποιος άλλος μου είπε ότι «ασφαλώς» και δεν ήταν ομοφυλόφιλος τη στιγμή που επηρέπει στους «πούτσηδες» (πολύ της μόδας λέξην τελικά...) να κρηπουδίσουν μόνον τα... δργανά του. Επίσης του 'κανε εντύπωση πως μόνο μερικοί από τους «πούτσηδες» που γνώρισε κοινόταν ή δείχναν ότι «το θέλουν». Όταν αναφέρθηκα δε σε μια περίπτωση όπου ένας γνωστός μου ομοφυλόφιλος έκανε παιδί με τη γυναίκα του, γέλαισε και μου είπε ότι σίγουρα ο γνωστός μου δεν ήταν «πούτσηδες!!! Διότι λέει, «οι πούτσηδες» (λοιπόν, αυτή η λέξη είναι πολύ εύκη) «δεν μπορούν να γκαστρώσουν ή έστω να πηδήσουν μια γυναίκα όπως και να δείρουν κάποιον, γιατί οι ίδιοι μέσα τους έχουν... θηλυκή φύση!» (Ο Κρετινισμός σε Ελλάδα τελευταίως κάνει θραύση).

Πιο πέρα βλέπεις μια άλλη παρέα. Πληροφορίες λένε ότι αυτή είναι «επίδικι» παρέα. Είναι πάντα όλοι μαζί, μια ψυχή, μια φωνή. Σου κάνει κάποιος απ' αυτούς πρότασι και αν εσύ αρνηθείς, μαύρο φίδι που σ' έφαγε. Σε κάνουν μαύρο στο ξύλο. Αν πάλι επέλθει το... μωράριο, λίγα αργούτερα ίσως σε καλέσουν στη τραπέζι τους να τους κεράσεις το ποτό τους! Εύλογον βέβαια είναι ότι οι ιοιούτοι τύποι κάπου έχουν κάστρα την μπούστουλα στο πού σταματάνε τα δικαιώματά τους και πού αρκείσει ο σεβασμός για τον άλλον.

Στα παρπ από επίσης, μπορείς και να ακούσεις τη σεξουαλική απελευθέρωση ορισμένων ομοφυλόφιλων όπου συναντάς την πορνεία κεράκι με τα κόμπες: «Εκείνης το πουρό μου 'δωσε πεντακόσια, αյι τι νόμιζες, κοριμάρα είναι αυτή. Κάθε μέρα κι άλλων». Ή πο λιά: «Θέλω μεν... πονών όσες».

Παραδίπλα έχει και τους άλλους που θα θέλαν πάρα πολύ να σου βγάλουν ένα «πικ» ονοματάκι, την «άλλη» που θεωρεί αυθωρητιώς ότι είσαι τόσο γυναίκα όσο κι αυτή, τους ιδιοκτήτες των διάφορων παρπ, που εφ' όσον οι ομοφυλόφιλοι που συκνάζουν εκεί προσελκύουν τεκνά και συνεπώς πελατεία, όλα μέλι-γάλα, άλλα μόλις φύγει σε κλίκα ακούει τον αδόξατο κι όσον αφορά τους ίδιους μαθαίνεις ότι αυτοί το τότε είσαν γίνει ξαφνικά μοντέρνοι ή δεν είσαν ιδεά! Και μέσα σ' όλη αυτή τη μεστή σεξουαλική ατρόσφαιρα, πιρ και τα διάφορα υπαρξιακά προβλήματα: «Τι που λείπει;», «Τι θέλω;».

Κάπου εκεί μέσα ανάμεσα λοιπόν, θυμάσαι εκείνο το παιδί με καρένο μέσα του τον ψυχικό εαυτό του, νεόβγαλτο, να σπαργαράει στο κλάμα στην πόρτα ενός τέτοιου παρπ επειδή κάποια παρέα του φώναξε «ρε πουστράκι, έλα να μας κάνεις ένα το...». Θυμάσαι εκείνα τα ερωτευμένα παιδιά που φιλιόντουσαν στα μάρια μες στο μπαρ εκείνους τους γέροντας Γερμανούς που τόσα χρόνια αλλιώς ξέρεις ότι τα 'κουν' εκείνους τον παντρεμένο ομοφυλόφιλο που έκλαιγε 18 μέρες μετά τον γάμο του... Αναρωτιέσαι αλήθεια, πόσος δρόμος μας περιμένει ακόμη... Ετοι αβούθητοι που είμαστε, καθένας μόνος του τελικά, αφού έτσι το θελίσαμε...

A.M.O. ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

«Φίλε φαλλέ, μνη συζητάς για φαλλοκρατία πριν κάνεις ένα τοιμπόνικό» Το AMO είναι συζητόν για τον έρωτα ομοφύλων.

Το AMO προϋπόρκει σαν ιδέα στα πάρκα, σε παρέες, στα ουρητήρια, σε σπίτια κοριτσιών του καπιτανικού και στα γυμνασιακά διαλείμματα μέσα στις τουαλέτες. Η Λάλα κι η Λαλά έφτιαξαν το AMO απλώς για φραμπαλά.

AMO: τα καλλιαρτά είναι γλώσσα του ghetto.

AMO, amas, amai... μας καταπίεσαν τα λατινικά στο γυμνασίο και βγήκαμε πούτσηδες. Οι λεσβίες του AMO δεν ξυρίζονται, απλώς γιατί δεν έχουν γένια.

Το AMO αγαπά τα φρικιά. Είραστε άτομα που συντονιζόμαστε εύκολα.

Το AMO δεν έχει γραφεία. Μισεί τα γραφεία.

AMO: ζήτα οι πούτσηδες του Βαρδάρι. Πούτσηδες του Βαρδάρι: κάτω το AMO, πάνω το γαμπόι.

Το AMO σέβεται τους «αγωνιστές» του AKOE. Άσκημα είναι;

Το AKOE θεωρεί το AMO ανύπαρκτο ή τουλάχιστον αστείο.

Το AMO μισεί τους αστούς, ειδικά τους ομοφυλόφιλους. Καλλίτερα φτωχομπινές παρα κατινιάρης π.λ. επανέλαβε 100 φορές τη λέξη πούτση και την ξεπέρασες.

Το AMO στον ένα χρόνο ύπαρξής του απόκτησε φαλλική φράξια που έκδωσε

ΜΠΑΝΑΝΕΣ.

Το AMO είναι κατά το γhetto των ομοφυλόφιλων.

Τα άτομα του AMO ψωνίζονται παντού.

Το AMO κέζει τις συμπαραστάσεις των κομμάτων για τους πούτσηδες.

Τα άτομα του AMO συζητούν για τον έρωτα μόνο με όσους κάνουν έρωτα. Και συγκεκρινά πανίστα το κάνεις με την αερεντικά σου.

Αν έχεις εμπειρίες με δραμάτους σου και τις «ψάχνεις» είσαι AMO. Αν δεν τις ψάχνεις ΔΕΝ είσαι. Το AMO αδιαφορεί συνήθως για τους τραβεστί. Σονιά Io tί AMO. Σύνια και το δίκο σου βιβλίο θα βγει στο παζάρι.

Το AMO είναι κατά των ορμονών στα μοσχάρια και τους τραβεστί. Συνιστά συλικόν.

Το AMO σικανίεται τους ευνουσιακέμένους (εγκειρισμένους) ομοφυλόφιλους.

Τα άτομα του AMO δεν κρύβουν ποτέ τις επιθυμίες τους.

Το AMO πόλεμαίει τους γαπάδες, την πολιτική και την κουλτούρα. Χωρίς κέρδος κέρατα.

AMO: σταν κάνεις έρωτα αικόνης Μπέλλου, Χατζηδάκι ή ροκ. Και γιατί;

Για το AMO ο έρωτα ομοφύλων είναι αντιευστατική πράξη.

Οι συγκεντρώσεις του AMO στα αιγιαλέατρα του Πανεπιστημίου απέτυχαν λόγω κουρσού και αντιερωτικού ακροατηρίου.

Το AMO εκδιώχθηκε από το Πανεπιστήμιο.

Οι κινήσεις μισούν το AMO και την ομοφυλόφιλη πλευρά του εαυτού τους. Όπως δύοι οι φασίστες.

Το AMO προτρέπει όλους εσάς να ερευνήσετε το σώμα σας με μια ομοφυλόφιλη εμπειρία.

Το AMO δεν φοβάται τη μιζέρια.

AMO: Το εκκεντρικό ντύσιμο είναι φαλλικό. Βοηθά στο ψώνισμα. Ερευνήστε την σκέπη πούτσης-φρικά και γράψτε στο AMΦΙ.

Το AMO μισεί τις «στόλές» γενικά. Οι πούτσηδες γουστάρουν φαντάρους και αστυνομικούς. Τα φρικά γουστάρουν τις λεσβίες.

Οι παλαιοκομπατικοί του KKE εσ. χαρακτίρισαν τα άτομα του AMO αναρχικούς.

Μεταξύ τους μας θεωρούν διεστραμμένους.

Τα άτομα του AMO μισούν τους μικροαστικούς δεσμούς.

Α.Μ.Ο.: όλοι είμαστε φαλλοκράτες.

Α.Μ.Ο.: ο κακός πούτση είναι μύθος, ο πούτσης είναι πραγματικότητα. Οι λαϊκές αδελφές» προπονούν τις ταβέρνες χωρίς AMO.

Το AMO αγαπά τις λεσβίες. Οι λεσβίες είναι γυναίκες. Οι πούτσηδες άνδρες.

Το AMO έχει γλωσσολογικό πρόβλημα.

Μερικές λεσβίες του AMO παίρνονται ασυστόλως. Άλλες νοικώθουν πολύ μονάχια. Όλες τους όμως έχουν πρόβλημα με τους φαλλοκράτες. Όλοι πα θέλουν να γαμίσουν μια λεσβία ή και δύο μαζί! Είναι βλέπετε τη πο ανώδυνη επιφύ με την ομοφυλοφίλη.

Το AMO μοιράζει προκρηύεις.

Το AMO μισεί τις προκηρύξεις. Αυτομοσείται σαν πούτσης.

Το AMO ψάχνει για έκφραση.

Το AMO αφιούθητε την ύπαρξή του.

Αν εκνευρίστηκες, ρίξε μια μαλακά-συμπαράσταση στο AMO.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΜΕΤΩΠΟ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ (Νοέμβριος 1980)

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΚΑΟΥΠΟΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Έφερβοι ξανθοί και μελαχρινοί, ωραίοι και λιγότερο ωραίοι, μην ακούτε πα τα δόλια λόγια των αστικών φαντασμάτων της πεθαίνεις και του θανάτου. Στο εξής τα παικνίδια σας ας γεμίσουν με γέλια καράς και ερωτικής ψιθυρών, οι καυγάδες σας ας μετατραπούν σε κάδια και ζευγαρώματα κάθε ειδούς. Αντί να ριχτείτε μόνιμοι σας στους καμπινέδες των γυμνασίων, οργανώστε τεράστια δικτύα ιδονίς. Οργανώστε συλλογικές κραυγάλες, οργανωτικές εκδηλώσεις και σεξουαλικές εξεγέρσεις ενάντια στους κίρκους της εγκράτειας, του μίσους και του πολέμου. Κι εσείς, παιδιάγοι και ενήλικες, μάθετε το ψηφογορότερο στα παιδιά να χρησιμοποιούν στο σώμα τους όλες τις δυνατότητες ιδονίς, βοηθήστε τα να κορέσουν τα πόδια τους. Αφήστε τους ευνούχους να ξεροκαταπίνουν τα σάλια τους, να εκδηλώνουν το μίσος τους για την απόλαυση και να παράγουν τις συλλογικές σφαγές, τους πολέμους.

Παιδιά, έφηβοι, νέοι! Ας αποκαταστήσουμε το νόμο της απόλαυσης και του έρωτα!

Ας εξεγερθούμε σε σεξουαλικά!

Οι νέοι δεν θέλουν πα πόλεμο και θάνατο. Το να 'σαι 21 χρονών, σημαίνει ότι αγαπάς τη ζωή, τον έρωτα και την απόλαυση. Ο Ντεμπρέ θέλει να διαστρεβλώσει τις επιθυμίες τους, στρεφοντάς τες προς τη φασιστική και φιλοπόλεμη ανδροπρεπία, προς τη λατρεία της ιεραρχίας και της καταπίεσης των «ισακυρών» επι των «αδυνάτων».

Ας προετοιμαστούμε για τη σεξουαλική εξέγερση!

Θέλουν να μας πάνε στο στρατό για να μας αποκλείσουν από την απόλαυση της ζωής!

Κάτω οι δολοφόνοι του έρωτα, κάτω οι ευνουκιστές της ιδονίς!

ΜΠΑΝΑΝΕΣ, τ.1 - Ανοιξη 1980, μετάφραση από την εφημερίδα του F.H.A.R - Μετώπου Επαναστατικής Δράσης Ομοφυλόφιλων, Γαλλία.

ΑΦΡΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΗΣ ΕΠΙΟΥΜΙΑΣ

"Αποχήματα" 29/3/77

ΤΟΥ ΣΚΟΥΛΑ

'Εκτόπιση γιά τους όμοφυλόφιλους

ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Άντιπρες ποινικές κυρώσεις καθώς και έκτοπιση, προβλέπεται για τους όμοφυλόφιλους, σύμφωνα με θετικές πληροφορίες της «Α», το σχέδιο νόμου που καταρτίσθηκε από τα υπουργεία Δημόσιας Τάξεως και Κοινωνικών Υπηρεσιών. Με τις διατάξεις του νομοσχεδίου ρυθμίζονται και θέματα που αφορούν στην προστασία από την αφροδίσια νοσήματα, και στον έταιρισμό των όσμενων γυναικών.

Το νομοσχέδιο προβλέπει φυλάκιση ένος έτους για τους κλινιδούς, καθώς μετά από δεύτερη καταδίκη για δικαστήριο μπορεί για αποφασίσεις ως την εκτόπιση για ένα χρόνο. Με ένα χρόνο φυλακή θα καμπύλωνται έποιηση ή προστάτευση των δέσμενων γυναικών και, απότολο πόσο για τις ειδοποιήσεις σε περίπτωση έφεδου της αστυνομίας.

Τα φιγούρια κάτω των 21 ημέρων έκθεδονται μαζί. Οποτοριπού, οι γυναικες που δεν έχεταις πατερικώς, και οι γυναίκες που θα προσπαθήσουν να αμαρέψουν τα πελάτες στους δρόμους ή και στα κέντρα διασκεδάσεως. Σύμφωνα με διατάξεις του νομοσχεδίου:

τό λάμδα

για τη σεξουαλική απελευθερωση

.15 δρχ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΟΜΑΔΑ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ & ΑΝΔΡΩΝ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΟΥ ΑΚΟ

Tο Φθινόπωρο του 1976 κυκλοφόρησε η παρακάτω ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ:

«ΣΤΟ ΜΕΣΣΑΙΩΝΑ μας καιγόντας δόπλα σε μια μάρισσα, στο σύνομα της Χριστιανικής Ηθικής. Οι Ναζί μας κολλούσαν ένα ροζ τρίγωνο στο πέτο και μας έστελναν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο σταλινισμός, αναρριχίας τους φιλελεύθερους νόρους της Οκτωβριανής επανάστασης, μας εκτόπιζε ή μας έκλεινε στα ψυχατρεία.

ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ οι Έλληνες ομοφυλόφιλοι. Περάσαμε αιώνες καταπίσεων κρυμμένοι και κυνηγούμενοι δόπι ή εκάστοτε ιδεολογία του κοινωνικού συστήματος μας θεωρούντες «θεοτραρρένους», «έκφραλους», «κοινωνικά πληγή», κλπ. Σίγερα βγαίνουμε ενωμένοι στην επιφάνεια στις κοινωνικές ζωές της κώρας μας για να συζητίσουμε μαζί, να καταλάβετε και να καταλάβουμε ότι ο κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος να υπάρχει και να μετακερίζεται το σώμα του όπως αυτός νομίζει καλύτερα. Χωρίς την επέμβαση της κοινωνίας που διακρίζει τα αυθαίρετα με επικέτα τους ρόλους και δίνει στα άτομα την ανάλογη τοποθέτηση.

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ από τη μητριαρχία στην πατριαρχία άρχισε να διαμορφώνεται η σημερινή ανδροκρατική κοινωνία σύμφωνα με τις αξίες που τις απέδιδε ο παραδοσιακά «δημουργός ανδρας». Αυτός επέβαλλε τη δικία του ιδεολογία και περιέληπτε μέχρι το σημερινό σύστημα έγινε κάτιο από τη δικία του εξουσία. Κι έτσι δικτατορικά καθορίστηκαν οι έννοιες «ομαλός», «ανώμαλος», αυθαίρετοι ορισμοί, τελείων ξένοι προς την ίδια τη φύση. Στο εγχειρίδιο του αυτό τον ακολούθει μια ολόκληρη ορθόστρα από «αντικειμενικές επιστήμες»: ιατρική, κοινωνιολογία, νομική, ψυχιατρική κλπ.

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ στον αναπτυγμένο καπιταλισμό πάνει η επιτακτική ανάγκη για ιλλισματική ανάπτυξη που περιορίζει τη σεξουαλικότητα στις γενετήσιες λειτουργίες της. Ο ιδικός πουριτανισμός της άρκουσας ιδεολογίας δύναται σταθε-

ρός στις Μεσαιωνικές του θέσεις. ένας από τους λόγους είναι ο φόβος του παραδοσιακού άντρα να κάσει την απόλυτη κυριαρχία του άνω στους άλλους.

ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΝΑ πρόβλημα των ομοφυλόφιλων σήμερα στην Ελλάδα είναι η συνειδητοποίηση της κατάστασης που υφίστανται. Και ο βασικότερος τρόπος που λειτουργεί η καταπίσηση αυτή είναι ο ανεπίστημος αλλά αποτελεσματικότατος αποκλεισμός τους από το δικαίωμα λόγου:

I. Πολλοί κρύβουν την ομοφυλοφιλία τους από τον ίδιο τους τον εαυτό τους.

II. Κανείς δεν τολμάει να δημόσια, άρα

III. Κανείς δεν μπορεί να πει ποτέ ότι καταπίζεται, να αναλύσει τους τρόπους που καταπίζεται και ν' αρχίσει ν' αγωνίζεται για την απελευθέρωσή του.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΑΣ για υπαρξη, αναγώριση και ισότητα είναι αναμφισβίτηπο. Άρχισε να συνειδητοποιείται μέσα μας όταν θήβαμε αντιμέτωπο με το ισχυρό τείχος της μισαλλοδοξίας στα πλαίσια:

I. της οικογένειας 2. των σχολείου 3. των φιλικών σχέσεων 4. των οεξογαλικών σχέσεων 5. της εργασίας 6. και γενικά των κοινωνικών σχέσεων.

ΠΙΣΤΕΟΥΜΕ ΟΤΙ μια βαθύτερη απελευθέρωση σημαίνει την κατάργηση «ρόλων» με τους οποίους ο κοινωνία εγκλωβίζεται τα άτομα. Έτσι, όχι μόνο δημουργούνται πολίτες Α και Β κατηγορίας, αλλά καλλιεργείται και διακινείται η φασιστική νοοτροπία στην ευρύτερή της έννοια.

ΖΗΤΟΥΜΕ τη συμπαράσταση κάθε προοδευτικού ατόμου και κάθε προοδευτικής ομάδας, που πιστεύουν στη βαθύτερη απελευθέρωση του ανθρώπου.

Καλούμε κάθε Κόμμα και Πολιτική Νεολαία να πάρει θέση στην υπόθεση «ομοφυλοφιλίας».

Ζητάμε φιλοξενία απ' όλο τον προοδευτικό περίοδο και περιοδικό τύπο.
Απαιτούμε ίση μετακερίση.

Δεν ανεχόμαστε ήταν οποιαδήποτε διάκριση μέσα στο κοινωνικό σύνολο που ζούμε.

**Σχεδιάζουμε δημόσια συνάντηση και συζήτηση με κάθε προοδευτικό άνθρωπο.
Επιτροπή για την ίδρυση του
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ ΕΛΛΑΣΑΣ»**

Η επιτροπή αυτή αποτελούνταν από πέντε έξι έλληνες φοιτητές του εξωτερικού (Γαλλία, Ιταλία), επικεφαλής της οποίας ήταν ο Αντρέας Βελισσαρόπουλος.

ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΛΙΟ «ΠΕΡΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ»

Η Διακίρυξη αυτή, που τα μέλη της επιτροπής μισήσαν σ' εφημερίδες, σε περιόδικά, σε gay bars, σε κινηματογράφους, ακόμα και στους κεντρικούς δρόμους και πλατείες της πρωτεύουσας, έγινε δεκτή με Εκπλήξη και περιέργεια για το ασυνίθιστο περιεχόμενό της, συζητήσικο, οκολιστικό ενδρύτατο (σε μερικές περιπτώσεις με πολύ ευνοϊκό τρόπο), αλλά παράλληλα αντιμετώπισε και την έντονη αντίδραση, την ειρωνεία και το κλενασιό μεγάλης μερίδας των πιερίστων και περιοδικού τύπου. Η Εκπλήξη οφειλόταν κυρίως στον συγκροτημένο και επιστημονικό λόγο της Διακίρυξης, καθώς και στις πολιτικές της προεκτάσεις που υπερακόντιζαν τα δοσμένα κομματικά σχήματα, ταυτόχρονα όμως και στο ίδιος ή την «εικόνα» των παιδιών που μισάραν τη Διακίρυξη. Έκοντας συγκλίσει στις ομοφυλόφιλες καρικατούρες της Επιθεώρουσης, τον παλιόν ελληνικό κινηματογράφου και της τηλεόρασης, απ' όπου, κάρι στους «άνομους της αγοράς», ποτέ δεν λείψουν τα γραφικά αιτά πλάσματα (πολλοί ιθωποί - ομοφυλόφιλοι και μη - κάνουν καριέρα υποδύσμενοι κατά καιρούς τέτοιους ρόλους), οι άνθρωποι έβλεπαν ξαφνικά κανονικά αγόρια να περιφέρονται ανάμεσά τους, χωρίς ν' ακκιζούνται, διλώνοντας άμεσα και σοβαρά πως είναι ομοφυλόφιλοι, πως δεν τρέπονται γι' αυτό και απαιτώντας μάλιστα ίση μεταχείριση και δικαιώματα με τους άλλους πολίτες. Δεν πρέπει να ξεχνάμε φυσικά ότι βρισκότανε στο 1976, δηλαδή δύο μόλις χρόνια μετά τη δικτατορία των Συνταγματαρχών, οι οποίοι, αφού διαγούμισαν την Ελλάδα και κατέστρεψαν την Κύπρο, αναγκάστηκαν να φύγουν κακίνα κακώς μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αφίνοντας πίσω τους, σαν κουτσουλιά, εκτός των άλλων, κι ένα φασιστικό νομοσχέδιο, απόρροια νοοτρών εγκεφάλων, το διαβότο «Περί της εξ αφροδισίων νοομάτων προστασίας και ρυθμίσεως συναφών θεμάτων», το οποίο πρόεβλεπε, μεταξύ άλλων, το φακέλωμα των ομοφυλόφιλων, τους απειλούσε με ενός χρόνου φιλάκιον από τους συνελάμβανε να αναζητούν σύντροφο στους δρόμους και τα πάρκα, και τους έστελνε εξορία. Μέσα στην ατμόσφαιρα σκετικής ελευθερίας που δημιούργησε ο σκηνιστισμός της πρώτης μεταπολιτευτικής κυβέρνησης Καραμανλή, τα μηνύματα του παριστού Μάνι Τζ '88 που έρκονταν στην Ελλάδα με καθυστέρηση σχεδόν 10 ετών, την εγγύηνη πλαίκοποντο που εκδήλωθηκε μ' ένα πλήθος ιδεολογικοπολιτικών εντύπων και βιβλίων, με διοργανώσεις Φεστιβάλ από τις κομματικές νεολαίες, ιδιώς της αριστερές, ο κόσμος που είχε δοκιμάσει στη πετού του το εγχάρκον «ύδωμα», και ιδιαίτερα το πιο πρωθυπέρνο τρίμιτα από του κόσμου, είχε αναπτύξει μια αξιοπρόσεκτη ευνοϊσμού απέναντι στα θέματα των καταπέζωμενων μειονοτήτων (ομοφυλόφιλοι, ψυχατριζόμενοι, φύλακισμένοι, γυναίκες ελεύθερινων ήθων, κλπ.) που έθεταν τα επονομαζόμενα «κοινωνικά κινήματα» που ξεπίδισαν από το γενικότερο κίνημα Αγνοβίτηπος των προπογόνων δεκαετιών. Χαρακτηριστικό από την άποψη αυτή είναι το γεγονός ότι μετά την ίδρυση του ΑΚΟΕ που ακολούθησε τη Διακίρυξη και την ανάληψη από μέρους επτά (αριθμός 7) υπουργείων της κυβέρνησης Καραμανλή, με επικεφαλής το υπουργείο Κοινωνικής Προνοίας υπό τον Σπ. Δοξιάδη, επεξεργάσασα του επαίσκουτου νοοσεδίου, οι διαμαρτυρίες τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, με συλλογή υπογραφών ανώνυμων και επώνυμων ανθρώπων, με παραστάσεις και διαδηλώσεις μηροπά στα ελληνικά προξενεία από μέρους ομοφυλόφιλων και άλλων οργανώσεων, πάντας τόσο πολλές και έντονες, ώστε ανάγκασαν την κυβέρνηση να δηλώσει ότι θα σεβαστεί τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, απάλειψε τον όρο «άναιδος» με τον οποίο χαρακτήριζε συλλλιθδην τους ομοφυλόφιλους αντικαθιστώντας την με τη λέξη «πρόσωπα», έκανε σημαντικές αλλαγές στα διάφορα άρθρα του, και τελικά το παραμέρισε, κληροδοτώντας το σε μια άλλη κυβέντωντας της Δεξιάς.

Η ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ Α.Κ.Ο.Ε.

Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να άναφερθούν ορισμένα γεγονότα που προηγήθηκαν της ίδρωσης του ΑΚΟΕ και έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στην εξέλιξή του. Πριν η ομάδα των φοιτηών που αναφέραμε κυκλοφορίσει τη Διακίριψη, ο συκαρεμένος μα Ανδρέας Βελισσαρόπουλος, επισκέφτηκε τον Κώστα Τακτού, επώνυμο ομοφυλόφιλο συγγραφέα πίδη, και του ζήτησε να βοηθήσει στην ίδρυση του ΑΚΟΕ. Όπως γράφει ο ίδιος του στο μεταθανόντιο βιβλίο του «Το Φεβρό Βίημα», όχι μονάχα δεν τον βοήθησε, αλλά προσπάθησε με κάθε τρόπο να τον αποτρέψει από μια παρόμοια ενέργεια, αναπτύσσοντας τις δικές του – αισθητικές περισσότερο παρά πολιτικές – αντιλήψεις πάνω στο θέμα. Μάταια ο Βελισσαρόπουλος προσπάθησε να τον πείσει επικαλούμενος το επερχόμενο Νομοσχέδιο. Ο Τακτούς ήταν ανένδοτος. Ύστερα απ' αυτό, η ομάδα προώθησε στην κυκλοφορία τη Διακίριψη και έστρεψε την προσοχή της σε άλλες κατευθύνσεις. Ετοι μά πέρα ένα πτλεφώνημα από τον ίδιο τον Βελισσαρόπουλο που ουρέει διαβάζεται το βιβλίο του «Ο Καιά-

δας», (μια περιπτέταια τρίαντα ομοφυλόφιλων επί δικτατορίας που ο υπουργός Γιάννης Λαδάς, υπουργός Δημόσιας Τάξης το 1967 διαπόρευσε δια των εφημερίδων κωρίς να έχουν διαπράξει κανέναν αδύνατο) με ρωτούσε αν είκα διαβάσει τη Διακήρυξη, και μου ζητούσε να συμμετάσω στο Κίνημα, πράγμα που αποδέκτικα αμέσως. Υπέρτερα από μια δυο μέρες πήρε στο σπίτι μου με φερέτα από τα άλλα παιδιά και συζητήσαμε. Ακολούθησαν συγκεντρώσεις στο σπίτι του, στο σπίτι του αρχιτέκτονα Γιώργου Ράνου, στην Πλάκα και αλλού. Το πρόβλημα που απασκολούσε το ΑΚΟΕ από τα πρώτα του βήματα ήταν το πρόβλημα των τραβεστί και οι σκέσεις που θα μπορούσε (ή θα «πρεπε») να έχει μαζί τους. Κατά τις συζητήσεις που είχαμε μεταξύ μας αλλά και με τους ίδιους τους τραβεστί, είχαμε διαπιστώσει πως τα προβλήματά τους ήσαν πολύ διαφορετικά από τα προβλήματα των άλλων ομοφυλόφιλων (διεκδικούσαν το δικαίωμα να εκδίδονται και ζητούσαν τη σκετική ταυτότητα) και συνεπώς δεν ήταν σωτό, ακόμα και για λόγους πολιτικής προς τους άλλους ομοφυλόφιλους (τους οποίους η εικόνα των τραβεστί τρόμαζε και τρομάζει ακόμα), να ενταχθούν στις τάξεις του ή ν' αποτελέσουν κορμάτι του. Δεδομένου όμως ότι, πέρα από τις οποιοσδιποτε διαφορές, δεν έπαιναν να είναι ομοφυλόφιλοι, και μάλιστα δενίγνη καταδικώμενοι από την αστυνομία, ενώ παράλληλα αποτελούσαν εξ αντικειμένου την πιο ανατρεπτική εικόνα των προτύπων και των ρόλων, αποδείκνυντας με τη μεταμφίεσή τους τη σκετικότητα των φύλων, το ΑΚΟΕ δεν έπρεπε και δεν μπορούσε να τους απορρίψει, αλλά αντίθετα οφειλε να τους συμπαρασταθεί και να τους βοηθήσει γενικά στον αγώνα τους για επιβίωση. Αυτό ήταν το σκεπτικό πάνω στο οποίο βασιστικαν οι σκέσεις του ΑΚΟΕ με τους τραβεστί - ένα σκεπτικό που τόσες παρεχήσεις και τόση εκθρότητα προκάλεσε. Ακόμα και ο Τακτοπός, τραβεστί ο ίδιος, δεν έπαινε έκτοτε να επαναλαμβάνει με μονότονη επιμονή ότι το ΑΚΟΕ ιδρύθηκε «άκτω απ' τις φούστες των τραβεστί! Κατά τη γνώμη του - γνώμη που επαναλαμβανε σε όλες σκεδόν τις συνεντεύξεις του - όχι μονάχα οι τραβεστί, αλλά ούτε οι γυναίκες «ελευθερίων πθών» είχαν δικαίωμα ή ήταν άξιες να κάνουν συνδικαλισμό και να προβάλλουν αιτημάτα!...

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ NIKEΣ

Την άνοιξη του 1978 κυκλοφορεί το πρώτο τεύχος του ΑΜΦΙ (στο εξώφυλλο, ένας σούπερμαν, όρθιος, με ανοικτά πόδια και κέρια, σε πολύ «αντρικά» στάση, κάτι λέει στον ξαπλωμένο στα πόδια Άδαμ του Μικαήλ Αγγέλου, απλώνοντάς του το κέρι και κοιτάζοντας τον ικετευτικά καθώς τους απαντάει τι λένε δεν ξέρουμε» οι «αμπούλες» πάνω απ' τα κεφάλια τους είναι άδειες) και γίνεται ανάπτυστο (η ζήτηση του πίστα τέτοια που αναπτύχθηκε). Τους μήνες που απολούθησαν τη Διακίριψη, οι ομάδα του ΑΚΟΕ εργάζεται εντατικά: ποιράζει προκρήτεις παντού, παίρνει μέρος στην επέτειο του Πολυτεχνείου, μάζεύει υπογραφές ενάντια στο Νομοσχέδιο, γράφει συνθήματα στους τοίκους, με ομαζουλόφιλο περιεκόμενο, για πρώτη φορά. Στο τεύχος αυτό δημοσιεύονται 250 ονόματα «επώνυμων» και «ανώνυμων» πολιτών που διαμαρτύρονται για το Νομοσχέδιο, γίνεται απολογισμός της συγκέντρωσης των τραβέστι στο «Πολυτεχνία» και δημοσιεύονται άρθρα που διαβάστηκαν σ' αυτή. Στο δεύτερο τεύχος, η διαμαρτυρία ενάντια στο Νομοσχέδιο έχει εξαπλωθεί σε όλη την Ευρώπη: γάλλοι διανοούμενοι και καλλιτέχνες στους οποίους συμμετέχουν οι Ζαν-Πωλ Σαρτρ, Σιμόν ντε Μπωμούάρ, Λούι Άλτονεύρ, Ρολάν Μπαρ, Φρανσουά Σατελέ, Ζυλ Ντασέν, Ζυλ Ντελέζ, Ζαν Ελλεντόν, Μισέλ Φουκού, Κώστας Γαβράς, Νίκος Πουλαντζάς, Φρανσουά Ρουσσό, Φιλίπ Σολέρς, Ρενέ Σερέρ, Φελίξ Γκουαταρί, κ.ά. διαμαρτύρεται στο Σύντροφο Δοξιάδη για το Νομοσχέδιο, ενώ απ' όλα τα ελληνικά προξενεία του Εξωτερικού καταφέρουν ειδήσεις που μιλάνε για συγκεντρώσεις και ψηφίσματα ομοφυλόφιλων και άλλων οργανώσεων για το ίδιο θέμα. Ο Δοξιάδης αναγκάζεται, με επιστολές του, να καθηυκάσει την εξεγερμένη Ευρώπη και επιφέρει οισθαρές αλλαγές στο κατάπτωτο νομοσχέδιο. Το ΠΑΣΟΚ, όντας ακόμα στην Αντιπολίτευση, έχει ήδη πάρει θέση ενάντια στο υπουργείο Δημόσιας Τάξεως της κυβέρνησης Καραμανλή με της «Επικειρίσεις Αρετήν» που στρέφονται κατά κύριο λόγο εναντίον των τραβέστι και των ομοφυλόφιλων. Η Μελίνα Μερκούρη και ο Πέτρος Βάλβης καταθέτουν επερώτηση στη Βουλή σχετικά με την πολιτική αυτή την οποία καταδικάζουν, ενώ ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ Ανδρέας Παπανδρέου, υπακούντας στα μνημάτα των τακρών, δηλώνει με σα μονέντευξη τον σπουδαίο «Ελευθερότυπη» στις 13.10.1981: Είναι φανερό ότι στα πλαίσια των γενικών μας αρχών που αφορούν τα δικαιώματα των πολιτών, θα καταργηθούν οι διακρίσεις σε βάρος των μειονοτήτων. Τα μέλη τους θ' αντιμετωπίζονται σας ισότιμοι πολίτες και θα έχουν τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις απέναντι στο νόμο και την πολιτεία με όλους τους Έλληνες». Χαρακτηριστικό επίσης για το κλίμα της εποκίς (την αντιδραστικότητα της Δεξιάς και των φιλελεύθερων στάση της κεντροαριστεράς – πλάνη του Κ.Κ.Ε.) είναι το γεγονός ότι συνήγοροι στη δική του υποφαινόντουν, σαν «υπεύθυνου σύμφωνα με το νόμο» την περιοδικό «Άμφι», για ένα ποίημα του αείμντου Νίκου Σπάνια όπου αναφέρονταν οι φράσεις «φουριόζικο καββί» και «δυνατό καββί» – μια δίκη όπου τελικά το «Άμφι» αιωνώθηκε – πάντα (χωρίς αμοιβή) ο Θόδωρος Πάγκαλος, Τάκης Παπάς και Κατερίνα Ιατροπούλου, ενώ ανάμεσα στους πολιτιλθείς μάρτυρες υπεράσπισης, συγκαταλέγονταν προσωπικότητες αναμφισβίτητου πνευματικού κύρους και αξίας (Βιργίνια Τσουδερού, Ελένη Βακαλό, Αντρέας Μπαχαράν, Πέτρος Βάλβης, Γιώργος Βέλτος, κ.ά.).

Στις 26 Γενάρη 1981 έγινε στα Προπύλαια η πρώτη υπαίθρια εκδήλωση του AKOE με αφορμή το Νοροσκέδιο, τη συζήτηση του οποίου, ύστερα από επανειλημμένες αναβολές και καθυστερίσεις, άρχιζε πλέον μια άλλη κυρώντας της Δεξιάς: η κυβέρνηση Ράλλη. Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, το AKOE καλέστηκε στα γραφεία (συνενήθη στην περιοχή 8)

Η δόξα του παρία ή η μαγικά να διαφέρεις

ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΕΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ «ΠΟΘΟ» — ΜΑΪΟΣ 1997

του Θοδωρή Αντωνόπουλου

ΚΑΘΕ ΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΡΝΕΙΑ

το ΚΡΑΞΙΜΟ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Η έκδιδόμενη τραβεστί Πάολα 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1981 ΔΡΧ. 25 (μετά κώνο παρ.)

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ...

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΠΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΤΕ...

NA
Αθοσθον
ΠΑΟΛ

Στις 11 Δεκεμβρίου δικάζομαι γιά την υπόθεση του Λαμπρόπουλου στό Γ' Εφετείο Αθηνών (Άροδάκειο). Όσοι θέλουν νά μου συμπαρασταθούν άς έλθουν στις 9 ή ώρα τό πρωί.

ΠΑΟΛΑ

Ο νεαρός δράστης σύνελήφθη γιά άλλο οδίκημα και δομολόγησε και τή δολοφονία. — Τό θύμα του έκαψε σεμνές χειρονυμίες, λέγει ο δράστης. — Τον πυροβόλησε με περιστρόφο καθιετά τόν χτύπησε με ράκεττο.

Σεπτέμβριος του 1981. Ένα «βλάσφημο», αυθάδες ροζ-μαύρο οκτάσελίδο «εφημεριδικό» σε σκάμια ταμπλόντιν εκτίθεται προκλητικά στα κεντρικά περίπτερα της Αθήνας. Υπέρπιπλός του, ο αφορισμός «Κάθε σργασία με σκοπό το κέρδος είναι πορνεία». Εκδότης, «η εκδιδόμενη τραβεστί Πάολα». Την, δραχμές 25 «μετά από παζάρι». Ήταν το πρώτο τεύχος του «Κράξιμο», μιας μοναδικής σε στιλ, περιεχόμενο και άποψη έκδοσης, που κόντρα σε θεούς και δαίμονες συνέκοιναν να κυκλοφορεί ως το χειμώνα του '93, με αποκλειστικό σχεδόν πόρο τις βίζιτες της Πάολας — «τα τοιμόνια μου», όπως παραπονίστηκαν αυτάρεσκα πι ίδια.

Δώδεκα χρόνια, δεκατέσσερα τεύχη. Τι να πρωτοθυμηθεί κανείς... Τα πρώτα τεύχη, που γράφονταν στα καφέ της Ομίνοιας, το υπόγειο του Α.Κ.Ο.Ε. και τα παγκάκια της πλατείας Εξαρχείων, προτού «στιθούν» στην αυτοσκέδια μονταζέρα της Πάολας; Την αρετική παρέμβασην «Η Άλλαγή, οι ομοφυλόφιλοι και οι απελαμπόμενοι» στο δευτέρο τεύχος, λίγο μετά την πρώτη νίκη του ΠΑΣΟΚ; Τις διώξεις του '83 και του '84 «περι ασέμνων» (όπου άσεμνο, ένα σκίτσο του Κοκτό στο τρίτο τεύχος («ποιος είναι αυτός ο... Κοκτός?», είσεις ρώτησει, θυμάμαι, ο πρόδρος) και «εξύβρισης της Αρχής διά του Τύπου»; Τέσσερεις μίνες φυλακία και 30.000 δρχ. πρόστιμο είχε φέσι πρωτόδικα η Πάολα. Η φυλακίσι της είχε αποφευχθεί κάρι στην άμεση κινητοποίηση των ομοφυλόφιλων οργανώσεων του εξωτερικού, ενώ για την υπόθεση είχε ενδιαφέρει και η Διεθνής Αμνοποιία. Άλλα ο κατά κόσμον Παύλος Ρεβενίώτης δεν «μασάει». Το τεύχος 4 βγήκε ακόμα πιο προκλητικό. Το «Έμεις, οι πούστιδες» είναι το ριζοσπαστικότερο ομοφυλόφιλο μανιφέστο που έκει γραφτεί στην Ελλάδα. Για το «Κράξιμο», το να είσαι «πούστιδης» δεν είναι απλώς δικαίωμα. Είναι μαγικά.

Η Πάολα και οι «αναρχοπούστιδες» δεν κωλώνουν πουθενά. Το 5^ο τεύχος

θέλει τον κόσμο και τον θέλει τώρα: «Άντισταθείτε...». Υποδέκονται τον λεπέν στα οδοφράγματα, οργανώνουν διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας των παραμονή των εκλογών του '88, πρωτοστατούν στο κίνημα για την αποφυλάκιση του Χρίστου Ρόύσου, συμμετέχουν σε παρείες και καταλήψεις, συνεργάζονται με τα «κοινωνικά κινήματα της εποχής». Το Μάιο του '86, όταν το AIDS δείκνει τα δύνια του και στην Ελλάδα, το τεύχος 6 κηρύσσει ανένδοτο: «Ο Έρωτας AIDS δεν φοβάται...». Μην τρομοκρατείστε, μπροσταί είναι, θα περάσει, μόνο προσέκτε. Παρουσιάζει τον Ναπολέοντα Λαπαθιώτα και επιπάζει στο «αστυνομικό κράτος» που αρκίζει να οικοδομείται. Το επόμενο τεύχος έκει έταν νεοέλλινα θέδ για εξώφυλλο κάτω από επίκαιρο σύνθημα πολιτικό: «απλή!...» (αναλογική). Από το 8^ο τεύχος (Απρίλιος '88), το «Κράξιμο» γίνεται πολυσελίδο περιοδικό και διανέμεται πλέον πανελλαδικά από το πρακτορείο. Αποβάλλει προσδετικά τον σκληροπορικό underground χαρακτήρα του, πλουτίζει τη θεματολογία του και «ανοιγεται» στο ευρύτερο κοίνο. Gay και μη, μια και ποτέ δεν υποστήριξε τη λογική του γκέτο. Το «περιοδικό επαναστατικής ομοφυλόφιλης έκφρασης» των αρχών του '80 αλλάζει σε «gay έκδοση» το '90 και η απατέργαστη, κύμα γλώσσα της πρώτης περιόδου γίνεται με τα χρόνια πιο συγκεκριμένη και ρεαλιστική, χωρίς όμως να κάσει σε ζωντάνια, νεύρο και ορμή. Άλλαζει φιλοσοφία, σχήμα και μορφή, αλλά δεν κάνει ούτε τη αρκίδια του, ούτε τις αρκές του. Το «Κράξιμο» πάταν πάντοτε των άκρων, γιατί έβγαινε στην κυριολεξία για την κάβλα του. Διαφορετικά, θα πάταν κάτι αλλό...

Οι σελίδες του «Κράξιμο» είναι καθρέφτης μιας ολόκληρης εποχής. Σ' αυτές τυπώθηκαν επιθυμίες, πάθη, έρωτες, αγωνίες... Δόθηκαν καταθέσεις ψυχής ανθρώπων όπως ο Κώστας Τακτούς, ο Νίκος Χριστιανόπουλος, ο Μιχάλης Ράππης (Μισέλ Πάρμπλο), ο Χρόνης Μίσσιος, ο Αντρέας Βουτσινάς, ο Σπεράντζα

Βρανά, η Μάιρη Χρονοπούλου, η Μαλβίνα Κάραλη, η Άννα Πλαναγιωτοπούλου, ο Δημήτρης Παπαϊωάννου, ο Στέρεο Νόβα, η Κατερίνα Ιατροπούλου, ο Λουκάς Θεοδωράκοπουλος αλλά και συνεντεύξεις «του δρόμου», δύος αυτές με την «ζουρατζού της Ομόνοιας» και με «ένα τσόλι». Φιλοξενήθηκαν συνεργασίες του Ηλία Πετρόπουλου, του Μίνου Αργυράκη, του Αλέξη Μπίστικα, της Κατερίνας Γάγου, του Ευγένιου Αρανίτση αλλά και μαρτυρίες ζωών, όπως το συγκλονιστικό γράμμα ενός Αγιορείτη μοναχού. Μεταξύ των βασικών συνεργατών του – στους οποίους είχα την τύχη και την τιμή να συμπεριλαμβάνομαι για αρκετά τεύχη – ήταν ο Γιάννης Παλαμάτης, η Ελένη, ο Κυριάκος Ρηγόπουλος, ο Δαυίδ Τέρνερ. Υπήρχαν ακόμα ειδικά ρεπορτάζ (AIDS, τσοντάδικα, πάτσες, ταξιδιωτικά), μεταφράσεις, φωτογραφίες αγοριών – όπου τα περισσότερα «μοντέλα» ήταν αγόρια της Πάολας! – και μόνιμες στήλες με απόψεις, διεθνή νέα, βιβλία, κινηματογράφο, μουσική, αλληλογραφία αγγελίες. Και, βέβαια, το αλατοπίπερο του περιοδικού, οι ανελέπτες «Καλαρροτσούρες» της Πάολας, που κάνουν σημερινές «καυτικές» στήλες εντύπων να μοιάζουν οδηγοί σαφούρι βιβή!

To περιοδικό «Κράξιμο» ήταν βέβαια παιδί της «εθνικής αμαρτίας των Ελλήνων», της Πάολας. Μιας εκρηκτικής, πληθωρικής και ασυμβίβαστης προσωπικότητας, που για τη σκαιαράφων της θα χρειαζόταν ένας ολόκληρος «Πόθος». Άλλα το φαινόμενο «Κράξιμο» περιλαμβάνει τους συνεργάτες, τους φίλους, ακόμα και τους αναγνώστες του. Υπήρχε μαρτυρικά για την εποχή της έκδοση – γνωστός ως δημοσιογράφος μου «κε πει πως ήταν απ' τα πρότυπα που είκε κατά νου στήνοντας το δικό του περιοδικό – που εξέφραζε έναν λόγο ακριβού και εικονοκλαστικό. Έβαζε το μακάρι στο κόκαλο και μίλαγε έξω από τα δόντια, με μια αμεσότητα και μια ειλικρίνεια που σόκαρε και προκαλούσε. Γ' αυτό και, παρότι βούθησε πολλούς για να συνειδηποιηθούν, συχνά αντιμετώπισε τη μάνι μας μεγάλης κατηγορίας «τακτοποιημένων» ή κομπλεξικών ομοφυλόφιλων. Αγαπήθηκε από τους αθώους, τους έξυπνους και τους ψαγμένους και μισθίκηκε από τους βλάκες, τους δήμες και τους καθωπρέπεις.

Η κυκλοφορία του «Κράξιμο» κυμανιόταν από 3.000-6.000 αντίτυπα. Είχε ένα επερόκλητο κοινό. Επώνυμοι και μη αριστεροί, αναρχικοί, διανοούμενοι, φρικιά, λαικούς, περιεργοί, γκέι, τεκνά, αδελφές... Λεν κατάρερε ποτέ ν' αποκτήσει σταθερή κυκλοφορία, ζωτικές διαφημίσεις, γραφεία και μόνιμο προσωπικό. Η Πάολα και δυο-τρεις άνθρωποι φρόντιζαν, εκτός από τα κείμενα, όλο το υπόλοιπο... καμαλία: φωτογραφίες, δημόσιες σκέσεις, αλληλογραφία, φωτοσύνθεση, τυπογραφείο, πεστίριο, διαφήμιση. Τα κέρδη, όποτε υπέρκαν, ήταν μπδαμινά. Λεν μας ενδιέφεραν κιόλας τότε – άλλοι καιροί, άλλα ήθη. Άλλα το «Κράξιμο» ήταν κάτι παραπέρα από ένα έντυπο. Συντείρωσε γύρω του επι κρόνοι μια ριζοσπαστική ομοφυλόφιλη ομάδα. Καθιέρωσε (από το 1990) τον επίσημο εορτασμό της Ημέρας Ομοφυλόφιλης Περηφάνειας (Gay Pride Day). Εξέδωσε και συνεχίζει να εκδίδει με επιτυχία τον Ελληνικό Gay Οδηγό. Σήμερα, το «Κράξιμο» έχει κάνει τον κύκλο του και έχει περάσει στην ιστορία, αφίνοντας ένα δυσαναπληρωτικό κενό. Ωμος, το περιορισμένο από κεί μέχι στην ιδέα ενός καινούργιου, διάδοχου στηνύπου, θέλει από καιρού να βγάλει ένα τελευταία συλλεκτικό τεύχος, έτοι, σαν επιμύθιο. Για να θυμούνται οι αιδιότεροι και να μαθαίνουν οι νεότεροι. Τι λες, μωρή τρελά, το βάζουμε μπροστά;

ΤΟ ΛΑΒΡΥΣ εκδίδοται από την «Αυτόνομη Ομάδα Ομοφυλόφιλων Γυναικών», που συγκεντρώνονταν στη «Επίτη των Γυναικών», στην οδό Ρωμανού Μελωδού, στο κέντρο της Αθήνας. Το περιοδικό ήταν βραχίονι. Το 1984 εκδόθηκε το τρίτο και τελευταίο τεύχος. Στη Θεσσαλονίκη, η «Αυτόνομη Ομάδα Γυναικών Θεσσαλονίκης» (Βασ. Ηρακλείου 19) εξέδιδε το φεμινιστικό περιοδικό «Κατίνα» – που περιελάμβανε πολλά λεσβιακά και γκέι θέματα.

ΕΡΕΣΣΟΣ ΜΙΑ άλλη τρομοκρατία

Πέρυσι άρχισαν να ενσχλούν και τις λεσβίες. Οι τελευταίες αν παλιότερα ήταν πολιτικοποιημένες» και δεν σηκώναν μάγια στο σπαθί τους, τα τελευταία χρόνια είναι ίσων νέα κορίτσια που κυκλοφορούν σε δημερείς, ή συνόδευση σε πενταρελείς παρέες, και οι δημόσιες εκδηλώσεις τρυφερότητας τους εξαντλούνται στο να πιάνονται καρία φορά χεράκι-χεράκι. Αυτό όμως φαίνεται πως ενόλης ξαφνικά μερικούς αγνούς Ερεσσώτες που έβαλαν στόχο να διώξουν τα μάσματα.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου λοιπόν, όταν πα το γορισμάς είχε πέσει, άρχισαν οι φασαρίες. Ένα βράδυ, που μερικές κοπέλες αποκριετούσαν κάποιες φίλες τους, επεμβαίνουν τρεις αστυνομικοί και λένε σε τέσσερις απ' αυτές, δύο γερμανίδες και δύο αγγλίδες, να τους ακολουθήσουν στο τμήμα. Υποστηρίζουν ότι τους τηλεφώνησε ένας ντόπιος και διαμαρτυρήθηκε γιατί οι κοπέλες... φιλονότουσαν δημοσίως. Άκριμα κι αυτή η δικαιολογία, που θα μπορούσε και να είναι αλήθεια, αποδεικνύεται ψευδής, αφού τα όργανα έτρωγαν φορόντας πολιτικά σε δηλανό εσπατάριο κι όταν είδαν τις κοπέλες επαναστάτους σε πιθική τους, πήγαν και φόρεσαν στολή και γύρισαν να τις συλλάμψουν.

Οι κοπέλες ζητούν να μάθουν γιατί συλλαμβάνονται και οι φρουροί της τάξης αντί αποτίσεως, πις αρκίζουν στις σφαλιάρες και τις φορτώνουν σπικτώτες στα περιπολικά. Απόπειρες μάρτυρες, πηγαίνουμε στο τμήμα, δηλώνουμε δημοσιογράφοι και ζητάμε να μάθουμε τι έκαναν οι κοπέλες και γιατί τις κτύπασαν. Εκ μέρους της αρχής απαντάει ο Μπάππης, που είκε στο παρελθόν εκδικήσει από το χωρίο γιατί δημοσιογράφος συνεχώς προβλέπεται: «Τις δείραμε και θα τις δέρνουμε όλη νύχτα και να πάτε να γράψετε ότι θέλετε».

Από κοντά και ανυποχούντες πολίτες που φωνάζουν εξαγριωμένοι: «Θα κάνουμε ομάδες κρούσης και θα τις διώξουμε από το χωρίο μας τις ανώμαλες που προκαλούν τα παιδιά μας». Πιλότος της Ολυμπιακής που βρίσκεται «τυχαία» εκεί και εκτελεί κρέπ διερμηνέα (για παράδειγμα όταν οι κοπέλες ζητάνε να πάνε στην τουαλέτα τους λέει ότι «εδώ δεν είναι Ιντερκοντινέταλ») μας προειδοποιεί «φιλικά» να προέκουμε γιατί μπορεί να μας πις πέσει κανείς τη νύχτα ή να μας σπάσουν το μπανάκι.

Η παραροή μας στο τμήμα μέχρι τα καράρατα δεν έχει αποτέλεσμα. Οι κοπέλες κατηγορούνται πλέον για περιυβριτικής (γιατί είπαν «fuck you» στους μπάτους την ώρα που τις τραβούσαν) και αντίστοιχα κατά της αρχής. Μ' αυτές τις κατηγορίες θα παραπεμφούν το άλλο πρώτο στο αυτόφωρο, στο Μυτιλήνη, όπου θα καταδικηθούν σε 20 και 28 μέρες φυλακής. Το πόσο με το οποίο εξαγρίζαν την ποινή τους, κάπου 100 καλαδές δραχμές σε καθεμία, σήμαινε βέβαια και το τέλος των διακοπών τους.

Οι «ομάδες κρούσης» θα κτυπούσαν λίγες μέρες αργότερα. Άγνωστος, που είπε ότι εκπροσωπεί το «Πατριωτικό Απελευθερωτικό Κίνημα '89» (!) τηλεφώνησε στο αστυνομικό τμήμα Ερεσσού και προειδοποίησε ότι σε μια ώρα θα εκραγούν βόμβες στην παραλία των γυμνιστών. Η απειλή δεν ήταν τότε μόνο φάρσα και από τις ισχυρές εκρήξεις έπιπαν τα τύμπανα διο γάλλων τουριστών. Η παραλία βέβαια εκκενώθηκε για πολλές μέρες, αφού τα απειλητικά τηλεφωνήματα συνεχίστηκαν και οι συνέπειες σε ότι αφορά την «απελευθέρωση» της περιοχής από τον «αντιπατριωτικό» τουρισμό είναι προφανείς.

Ο αθηναϊκός τύπος δεν πολιτικοποιεί το θέμα (η Ελευθεροτυπία το κατακαρεί στα «Άνθρωπινα») και το θεωρεί μεριμνημένο επισάδειο. Το θέμα όμως ασφαλώς είναι και πολιτικό και η βία που αισκείται στην Ερεσσό στο όνομα του νόμου και της πικιάς τάξης (αλλά δεν αισκείται αντίστοιχα στην Μύκονο, για παράδειγμα) έχει πολλές διαστάσεις. Οι ντόπιοι αστυνομικοί από τη μια μεριά δε επιδόθηκαν στο προφίλες σπορ του επαγγέλματος εναντίον οποιουδήποτε: βρήκαν την ευκαιρία να δείξουν ότι αυτές τις ανώμαλες που τολμούν ν' αρμαζότων το φύλο τους, τι εστί άντρας. Και να 'ναι ευκαρπιστήμενες που δεν τις βίσαναν κάλας στο τμήμα. (Αποσάρατα από κείμενο του Μ. Μάτου – Περιοδικό «Σκολιαστής», τεύχος 80).

ΑΔΕΣΜΕΥΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 109, ΑΘΗΝΑ 114 72

ΠΡΟΣ: 1) ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 96 ΕΝΤΑΓΩΘΑ 2) ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ, ΚΑΤΕΧΑΚΗ 1 ΕΝΤΑΓΩΘΑ 3) ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑΣ, ΜΟΥΣΑΙΟΥ 4 ΕΝΤΑΓΩΘΑ

Στο περιοδικό «Σκολιαστής» τεύχος 80, σελ. 43 με τίτλο «Ερεσσός μια άλλη τρομοκρατία» διαβάσαμε ότι στην Ερεσσό ασκήθηκε βία ενάπτιων τεσσάρων τουριστών στα πλαίσια «εκκαθαρίσεων ανεπιθύμητων». Η κατηγορία της αντίστοιχης και περιυβριτικής κατά της αρχής, που επικαλεσθήκαν οι τουπικές αρχές, είναι οι αιτιατές που της περισσότερες φορές έχει ως αιτία την ψυχοκονιωνική ταυτότητα των οργάνων της τάξης. Πίσω από την «αγάπητην» των κατοίκων βρίσκονται οικονομικά υπέρβολα (αξιοποίηση της περιοχής τουριστικά) και είναι βέβαιο ότι η ψευτονίκη μιας ανθικής κοινωνίας δεν θα ενοχλείτο αν ο ομοφυλοφίλια των τουριστών συνοδεύοταν με μεγάλη οικονομική επιφύλαξη.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ: (1) Τη βάνωσαν απηρειφωρά εναντίων ατόμων με το «ατίγμα» της διαφορετικότητας, (2) Τη σκοταδιστική πολιτική που στόχο έχει την «επιβολή» κοινωνικών πρότυπων και περιορίζει την ελευθερία επιλογής του ατόμου, (3) Την αιθαλείται συμειωμορά της αστυνομίας που καταστρέπει θερμαλώδη συνταγματικά δικαιώματα της κώρας μας αλλά και της παγκόρμας κοινότητας.

ΚΑΛΟΥΜΕ: (1) Τις γυναικείες οργανώσεις και ομάδες να καταγγείλουν το γεγονός για να μη πράγματα σε τέτοια είδους συμειωμορές και πρακτικές. (2) Τις γυναικείες οργανώσεις και ομάδες του εσωτερικού να κάνουν διαβήματα στις κατά τόπους Ελληνικές Πρεσβείες. **ΑΔΕΣΜΕΥΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΩΝ / ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ / ΤΕΛΕΣΙΑΛΑ**, Ελληνικό Φεμινιστικό Δίκτυο αλληλοπλοφόρους, αλληλεγγύης και δραστηριοποίησης των γυναικών.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΡΩΤΗΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

9-3-79

Η Βουκουρεστίου και τό πρόβλημα των άνωμάλων

Από τών πολιτικικό διεγέλευτη
Αθηνών

Σε απόντηση σχολίου της εγκριτικού εφημερίδος σας, που δημοσιεύθηκε στις 28.2.79, με τίτλο: «Ερωτάστοι ο κ. Αστονούκος Διευθυντής», σάς πληροφορούμε τά σκόλων:

Τό προβλήμα τών άνωμάλων στέμμα, που περιφέρονται στην οδό Βουκουρεστίου και σε όλες τις πολιτικές σημειώσεις της πόλεως, συγκεντρώνει το ιδιωτερόν των αρμόδιων Υπηρεσιών μας, οι οποίες δέν περαστούν νά λαμβάνουν όλα τά μέτρα που θέλουν οι ισχύοντες διστάσεις επιτρέπουν για τήν σποτελεσματική αντιμετώπιση του.

Η δραστηριότητα τών αστυνομικών επι τού θιγμένου θέματος σποδεικεύεται οπό τήν αντίδροση

πού εκδηλώνουν συχνά κατ' ευτών, οι «Τραβεστί» με την υποδομή μηνύσεων, γιά «υσέρδαση καθηκοντος». «παρόντος κοτοκάτησης» και όλες φειδείσεις κατηγορίας.

Η αποτελεσματική, πάντα, αντιμετώπιση του προβλήματος βασίζεται σε διαδικασία, μηνύσεων, ότι τά λαμβάνονται διαδικτύοντα, κατά τών αναφερούμενων προσών πέτρα, θά συνεχιστούν και στό μέλλον με αριστική εντοση.

ΚΩΝΙΟΣ ΛΕΜΟΝΗΣ
Γενικός Αστυν.

(συνέκεια από τη σελίδα 4)

του «Άμφι» (Ζελόγγος 6^η) τους δημοσιογράφους των αθηναϊκών εφημερίδων για συνέντευξη, έχοντας πετύχει παράλληλα, με δική του μεσολάβηση, και τη συμμετοχή του Κώστα Ταχτού, ο οποίος άρθρο πράγματι στο «πουστούπογειο» (έτσι χαρακτηρίζεται τα γραφεία του «Άμφι» στο μεταθανάτιο βιβλίο του «Φοβερό Βίντα») για να διλογεί στην παρίσταση «σαν πνευματικός άνερωπος», πράγμα που προκάλεσε την απορία της Μπέλλας Μπλοπούλου της «Βραδυνής», μας έδωσε ένα κείμενό του για να διαβαστεί στα συγκέντρωση, αλλά αρνήθηκε να συμμετάσχει και να το διαβάσει ο ίδιος. Στην εκδήλωση, όπου μαζί με τα παιδιά του ΑΚΟΕ (τα περισσότερα με μάσκες για πολλούς και ευνόησης λόγους) και τις τραβεστί, συμμετείχαν και αρκετοί συμμαστούντες, μέση αριστεράτων ομάδων κυρίων (όλοι μαζί καμάτα 500 άτομα περίπου), διαβάστηκαν κείμενα του ΑΚΟΕ, της Μπέττης και του Ταχτού και εγκρίθηκε ψήφισμα που επδόθηκε στη Βουλή το ίδιο βράδυ.

Με τηνίκα του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές που ακολούθησαν, στις 18 Οκτωβρίου του ίδιου χρόνου, με νέα σοσιαλιστικά κυβέρνηση αποφασίστηκε να καταργήσει το αντιδραστικό Ν.Δ. 1193/81. Για το λόγο αυτό συντίνει μια επιτροπή για τη σύνταξη ενός άλλου, «ριζικά διαφορετικού» (όπως δήλωνε ένα από τα μέλη της) από το προηγούμενο και, σαν επιβεβαίωση της πρόθεσης αυτής, ζητάει και τη συμμετοχή του ΑΚΟΕ στην επιτροπή. Το ΑΚΟΕ, διατηρώντας πολλές επιφύλαξεις για την αναγκαιότητα οποιουδήποτε ειδικού νομοσχεδίου (αφού, κατά την αντίληψή του, οι υπάρχοντες νόμοι εκάλυπταν επαρκώς το θέμα των αφροδισιών) ανταποκρίνεται στην πρόσκληση και στις 19/3/82 δίνει στην επιτροπή ένα Υπόντημα με τις απόψεις του.

Τελικά, κανένα κανονιόριο νομοσχέδιο δεν συντάχθηκε και, μέσω στη γενικά αλλαγή πολιτικού κλίματος που ακολούθησε, το θέμα ξεχάστηκε. Εκείνο που έμεινε ίδιο για κάποιο διάστημα ήταν οι εξορμίσεις της αστυνομίας στα στέκα που σύνταξαν οι ομοφυλόφιλοι (Ορμονία, Πεδίον του Άρεως, Ζάπειο) και οι ταπεινωτικές προσαγγείες τους στα τιμήματα «γυα εξακρίβωση», καθώς και η απινής καταδίωξη των τραβεστί στη Συγγρού και αλλού. Χαρακτηριστικό της αλλογής που ανέφερα, είναι και το εξής γεγονός: σε επίσκεψή μας στη υπουργεία Δημοσία Τάξεως, μετά την πορεία διαμαρτυρίας των τραβεστί στο Κατρί, ο τότε υπουργός κ. Σκουλαρίκης, σε παράπονά μας για τη συνηθισμένη της αστυνομίας, ζήτησε την επισέκεια μας, επικαλούμενος το μορφοτικό επίπεδο των περισσότερων αστυνομικών και υποστέθηκε ότι φροντίδα της «σοσιαλιστικής κυβέρνησης» θα ήταν ν' ανεβάσει πολιτικά αυτό το επίπεδο με συγκεκριμένα μέτρα, ώπως, για παράδειγμα, την αδυναμία ένταξης στο αστυνομικό Σώμα χωρίς απολυτήριο Γυμνασίου, πράγμα που νομίζω εφαρμόστηκε αργότερα και εφαρμόζεται μέχρι σήμερα.

Στο μεταξύ, χωρίς ποτέ, είναι αλλίθευτα, να καταφέρει να εκδίδεται σε τακτά διαστήματα, λόγω της έλλειψης συνεργατών σε επαγγελματικά βάσο – με έλλειψη που οφείλοντας σε οικονομικά αλλά και ιδεολογικά αίτια – (δεν μπορούσε, κατά την αντίληψή μας, ένα επαναστατικό περιθωριακό περιοδικό να έχει κερδοσκοπικό, επαγγελματικό χαρακτήρα), το «Άμφι» και το ΑΚΟΕ συνέχισαν την πορεία τους, κερδίζοντας περισσότερο το επερφυλόφιλο παρά το ομοφυλόφιλο κονιό. Το τελευταίο αυτό, στο μεγάλο του πλειονυμία, καταλογίζοντάς μας τη συμπαράσταση προς τους τραβεστί, αλλά στην ουσία, εμπνέοντας από μια απομακινή νοστροπία και μι θέλοντας να θέσει σε κίνδυνο το κοινωνικό του status, παρέπεινε μακριά από το ΑΚΟΕ, αφίνοντας μια μικρή ομάδα να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά. (Για φανταστέτε, αλλίθευτα, να μη συνέπεφτε στην ίδρυση του ΑΚΟΕ με το νομοσχέδιο, και η πρώτη κυβέρνηση της Δεξιάς μετά την Μεταπολίτευση, ψώφιζε, έστω και ελαφρά τροποποιημένο – για τα πλάτια – το κοινωνικό Νομοσχέδιο, τι θα γνόται! Δεν θα τολμούσε ομοφυλόφιλος να βγει στο δρόμο...)

Αυτή ήταν προφανώς η βασική αιτία που, μαζί με την απογούπτευση και το φυσικό κάμπτο, έκανε πολλά μέλη του Κινήματος να αρχίσουν να αποχωρούν, σε μια στιγμή μάλιστα που ένα πολύ μεγαλύτερος κίνδυνος, ένας θανάσιμος εχθρός, είχε κάνει την εμφάνισή του, το Έπι, σκορπίζοντας μέσα σε μια στηγμή, με τον πανικό

(συνέκεια από τη σελίδα 1)

μια για τη συλλογιστική περισσότερο πάνω στη δομές της κοινωνίας που προκαλούσαν την καταπίστηση αυτής πατριαρχία, θρησκεία, κράτος, στρατός, καπιταλισμός οικογένειας.

Ο πάταν λάθος όμως να ειπωθεί ότι τα πυρά της ακτιβιστικής και εκδοτική δραστηριότητας τότε στρέφονταν μόνο προς αυτή την κατεύθυνση. Είχαμε (κι έχουμε κάποια) τη χαρά να διατηρήσουμε στην Ελλάδα ένα μεγάλο φασιστικό κόμμα, σταθερό όσο ένας βράχος, αμειλικό σύμμαχο μια μηχανή και οργανωμένο (τότε) σε σχεδόν κτηνώδη βαθμό: Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και η φωτισμένη νεολαία του υπήρξαν οι πιο λυσσαδεις εχθροί του γκέι κινήματος – προκωρώντας στα έργα και απόντων τα λόγια. Το ΚΚΕ είναι το μόνο κόμμα που έχει καταδίκασε την ομοφυλόφιλη (και απαντεί από τη μέλη του να σέβονται την απόφαση αυτή). Τα μέλη του σταλινικού αυτού περιπτώματος υπήρξαν (και είναι ακόμα) ιοδίτοι αντικαταστάτες των μπάτων, μας και αναλάμβαναν συκάντη την περιφρύρωση της «τάξης» και της «ομαλότητας». Στη Θεσσαλονίκη, για παράδειγμα, η δεύτερη δημόσια συζήτηση στην πανεπιστήμιο του Α.Μ.Ο.Θ (Απελευθερωτικό Μέτωπο Ομοφυλόφιλων Θεσσαλονίκης) δεν έγινε ποτέ: οι τραμπούκοι της ΚΝΕ και της ΠΑΣΙ

που προκάλεσε, σύ, είχαν μέχρι τότε καταφέρει τα ομοφυλοφιλικά και άλλα κοινωνικά κινήματα για τη σεξουαλικά απελευθέρωση. Και είναι μεν αλλιώς ότι, με την πάροδο του χρόνου, ο πανικός αυτός έχει μετριαστεί, ότι η αρρώστια δεν έχει καμιά ιδιαίτερη προτίμηση στις επονομασθείσες «ομάδες υψηλού κινδύνου» και, αντίθετα, μπαίνει στους που επιτέλουν να μειωθεί, αλλά, από την άλλη μεριά, είναι απόλυτα βέβαιο ότι το πρόβλημα των καταπεζόμενων μειονοτήτων κάθε είδους και κυρίως – λόγω της ιδιομορφίας του – το πρόβλημα των ομοφυλόφιλων που αποτελούν το 4% του πληθυσμού αυτής της χώρας, δεν πρόκειται να βρει τη λύση του αν τα άτομα που αντικούνται στην πειθαρχία της αντιεπαρχιακής σημείου, πλέοντας την κάθε είδους εξουσία, να βελτιώσουν τη θέση τους. Η πείρα του ΑΚΟΕ απ' αυτή την άποψη είναι πολύ διδακτική και πολύ χρήσιμη: μια μικρή ομάδα ανθρώπων (καινά διακοσμικά άτομα) κατέφεραν, σε μια συγκεκριμένη ιστορική σημείο, να αποτρέψουν ή να τροποποιήσουν ένα φασιστικός έμπνευσης νομοβέτημα που θα έκανε πθανόντων ακόμα δυσκολότερη τη ζωή των ομοφυλόφιλων. Άλλα το ΑΚΟΕ, με την πορεία και την εξέλιξη του, απέδειξε και κάτι αλλό βασικό: ότι οι οργανώσεις αυτού του είδους, αντιεξουσιαστικές από τη φύση τους, διαταξικές από τη σύσταση τους (αφού η ομοφυλόφιλία είναι ένα φαινόμενο που παραπέμπεται σε όλες τις τάξεις), αδύνατο να μαζικοποιηθούν χωρίς ν' αναπαράγουν τις δομές εξουσίας των κάθε λογίς οργανώσεων και κομμάτων ή να συμμετάσχουν, διαιτηρώντας το καρακότη τους, σ' αυτές τις οργανώσεις και σ' αυτά τα κόμματα, μοίρα τους και προορισμός τους είναι, εκπαλλεύμενές της εκάπιτος ιστορικές συγκρίσεις, να ασκούν πλέον ή να παρεμβαίνουν όπου μπορούν για να βελτιώσουν τις συνθήκες διαβίωσής τους και να συμβάλλουν στη διαφώτωση της κοινής γνώμης για ένα θέμα που είναι ακόμη ταμπού ή που διαστρέβλωνται από πικολόγους φαλλοκράτες και εξακριευμένους επαγγελματικά ψυχιάτρους.

Αν είναι αλλίθευτα – και όπως αποδείχνουν ιστορικά τα πράγματα είναι – ότι οι ανθρώποι οργανώνονται και κατεβαίνουν στους δρόμους μονάχα όταν δεν μπορούν πλέον να επιβιώσουν μέσα στις δοσμένες συνθήκες, το σημερινό φιλελεύθερο καθεστώς, με τις πολλαπλές διεξόδους που παρέχει στο ομοφυλόφιλο άτομο, δεν προσέφερει για παρόμοια οργάνωση και διαμαρτυρία. Ωστόσο, πάντα υπάρχουν ανθρώποι που, βιώνοντας διαφορετικά το πρόβλημά τους, φτάνουν στο σημείο να αντιληφθούν την πολιτική του διάσταση, και δρώντας πλέον σαν πολίτες και όχι σαν άτομα, νιώθουν την ανάγκη να συνεργαστούν με τους άλλους, δημιουργώντας έτσι μικρές νησίδες αλληλεγγύης και άμυνας μέσα σ' ένα εκθρικό περιβάλλον. Τέτοιες νησίδες άμυνας – και όχι μόνο – αποτελούν σήμερα η Ελληνική Ομοφυλόφιλη Κοινότητα (ΕΟΚ) και το ΑΚΟΕ στην Αθήνα, και η Ομάδα Πρωτοβουλίας Ομοφυλόφιλων Θεσσαλονίκης (ΟΠΘ). Είναι φανέρω ότι, όσο αυτές οι ομάδες θα πληθώσουν και θ' απλώνονται γεωγραφικά, έτσι που κάθε πόλη της Ελλάδας, ακόμα και η μικρότερη, ν' αποκτήσει τη δικαίη της, τόσο η φωνή τους θα φτάνει στα κέντρα των αποφάσεων της κάθε εξουσίας. Γιατί – κι αυτό είναι επίσης διαποτώμενη ιστορική αλλίθευτα – καμιά διεκδίκηση και κανένα δικαίωμα δε καρίζεται, αλλά αντιθέτα καταπιέται με επίμονους αγώνες και θυσίες.

26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1997

Δαιδαλός Θεσσαλονίκης, Ιωάννου Γοτθίας, Ανθίωνος 6ο.

Σελίνη 22 πμερών

Παγκόσμια Ημέρα Ομοφυλοφιλικής Περιφάνειας

